

Fortielsens kunst

Bent Kring, Marselisborg Alle 30 A, Århus, skriver:
 På vore politikeres anbefaling stemte vi i sin tid for, at Danmark skulle tilslutte sig Rom-Traktaten, idet vi regnede med, at der på grundlag af traktatens ord: "fri bevægelse for varer, personer, tjenesteydelser og kapital" kunne udformes et økonomisk samarbejde, der samtidig bevarede medlemsstaternes nationale suverenitet.

Harve de oplysninger, som forekommer i artiklen "Når Europas grænsebomme går op" (Jyllands-Posten 3/10-90), været kendt for folkeafstemningen, ville resultatet nok være blevet et andet. Desværre ved vi, at

hovedparten af vore politikere er mestre i fortielsens kunst!

Intentionerne i EF-kommissionen er tydeligvis, at intet nationalt betydningsfuldt - som for eksempel det i sommer så hyppigt drøftede flygtningespørgsmål - mere skal kunne afgøres herhjemme.

Vort hæderværdige nationale symbol, Kongehuset, får vi nok lov at beholde, men dets rolle bliver ikke misundelsesværdig, når det nødvendigt får til opgave at uddele i stribevis af ordner til de politikere, der fik grænsen nedlagt!!!

Parodiernes parodi ventres os.

Vær med i debatten

Problemfyldt dag

Dorthea Petersen, Sønderov 66, Hellevad, Rødekro, skriver:
 Sikken radio- og TV-dag mandag 1/10. Når man nu godt kan lide P 1, så lukker man jo temmelig forventningsfuld op for Formiddagsredaktionen. Der var nu en udsendelse kl. 9.30 om mænds potensproblemer. Kl. 20 i TV et skuespil om en mands potensproblemer. Bagefter en meget saglig udsendelse om mænds potensproblemer.

At slå om på TV 2 hjælper ikke stort, de har jo altid sport eller kriminalfilm. Ved 22-tiden tænker man: "Nu er der vist 'Orientering' i radioen." Der var skam også orientering, nemlig om mænds potensproblemer. Så vil nogle måske minde om den lille knap, hvormed man lukker for apparaterne; men det er da ikke derfor, man betaler licens. Gud skælv for P 3, det er snart det eneste sted, hvor den gode danske humor overlever.

Givtig evighedsmaskine

Afdelingsformand P. H. Bering, Regnar Juelsvej 6, Aalborg, skriver:
 Den 1. oktober spurgte en kæmpemæssig ulveunge i TV sin lillebitte, nålestribe kapitalist-far, hvad det var for grimme mennesker, der havde fordrevet indianerne fra deres land i Nicaragua. Svaret var, at det havde nogle slemme cowboys gjort. Derefter donerede kæmpebarnet sine lommemønter til Flygtningehjælpen, der vil genbosætte indianerne i det land, de blev fordrevet fra. Næste dag bragte Flygtningehjælpen helsidesannoncer, blandt andet underskrevet af Mellemfolkeligt Samvirke -

som har støttet disse "cowboys".

For det var Mellemfolkeligt Samvirkes venner, sandt at sige, der fordrev Misquinto, Sumo og Rama indianerne fra deres land. - Først støtter man dem, der skaber flygtninge, så støtter man flygtningene. I sandhed en givtig evighedsmaskine!

Er der dog ikke nogen, der kan forklare TV's reklamefolk, at vi danskere måske nok er så dumme, som de fremstiller os i disse propagandaindslag for Dansk Flygtningehjælp - men at vi ikke bryder os om at blive mindet om det hver eneste aften!

Luk munden på dem

Einar Lyngberg, Aaparken 24, Rørbæk, Hobro, skriver:
 Jeg forstår ikke regeringen, at den år efter år lover skattelettelser, når den ved, at den ikke kan få dem gennemført og ingen penge har til dem uden at skære ned på alt andet. Det giver en masse vrøvl og utilfredshed.

Noget andet, der irriterer endnu mere, er næsten hver dag at høre og læse Aukens eller en anden socialdemokratisk spids fortælle os, hvor uduelig regeringen er, og hvor meget bedre det ville blive med dem ved magten - alle de forbedringer, der ville blive.

Nej, luk munden på dem ved at stoppe regeringsmagten i halsen på dem, hvis det er det, vælgerne vil. Hvorfor blive siddende uden at have flertal, men må sidde på De radikales eller Fremskridtspartiets nåde eller også føre socialdemokratisk politik, så S tager æren for det behagelige og giver regeringen skylden for det ubehagelige.

Selv om det er ubehageligt: lad os få et valg.

Ude af trit med miljøet

Af Lone Dybkjær

Jørgen Røjels bog Fra anarki til Hysteri er noget af et medieflap, skriver miljøminister Lone Dybkjær i Midtpunkt. Hun siger, at Jørgen Røjel er to-talt på vildspor, når han hævder at vandmiljøplanens grundlag er usagligt, og hun finder, at Røjel som gammel frihedskæmper kunne have brugt kræfterne bedre i kamp for et renere miljø og imod økofascisme og religiøs miljøfanatisme.

Jørgen Røjel er en mand med stor forstand på dansk modstandsarbejde under Anden Verdenskrig. Det skrev han 1973 i erindringsbogen "Kæft, trit og retning" om. Det er en god og spændende bog om en saboters oplevelser.

Modstandsmanden lever stadig i Jørgen Røjels nye bog "Fra anarki til hysteri". Denne gang er det imidlertid ikke nazisternes krig, men derimod dansk miljøpolitik i almindelighed og vandmiljøplanen i særdeleshed, der står for skud.

Derfor kan det jo heller ikke undre nogen, at netop Jyllands-Posten ofrer et helt oplag i avisen på at reklamere for Jørgen Røjels bog. De sider kunne Jyllands-Posten have brugt til bedre ting. Og det gør det heller ikke bedre, at avisen bruger spaltesplads på ledersiden for at understøtte Røjels mange fejtagelser og -slutninger.

Erindringsbogen gjorde Jørgen Røjel ret i at skrive. Men Røjel skulle ikke have skrevet sin miljøbog, i hvert fald ikke med det indhold, den har fået. For indsigt i miljøforhold og dansk miljøpolitik er ikke en af Jørgen Røjels stærkeste sider.

At venstrefolk, som Britta Schall Holberg og Niels Anker Kofoed straks ved bogens tilsynkomst, på det nærmeste har skamrost den, kan ikke undre. Men det gør jo ikke bogen mere rigtig.

I det hele taget har "Fra anarki til hysteri" været noget af et medieflap. Et medieflap, fordi store dele af pressen har brugt utroligt mange spaltemillimeter og æter-minutter på ukritisk at skrive, tale og interviewe

om Røjels bog. Et medieflap, fordi der intet nyt er i Røjels påstande om, at det var fem døde hummere, afbildet i TV-Avisen, der førte til milliardinvesteringer i det danske vandmiljø.

Det er Røjels synspunkt, at vores havforurening som følge af landbrugets forbrug af kvælstofgødning er et illusionsnummer, opfundet af venstreorienterede embedsmænd i Miljøstyrelsen og brugt af de grønne, efter Røjels mening, usaglige kræfter i Folketinget. Dette er ikke kun hysteriske og forkerte påstande. Det er historieforklæmning. Bluff i stedet for virkelighed. Røjel forsøger forgæves at føre dokumentation for, at landbrugets kvælstofgødning er svindel, og at grundlaget for vandmiljøplanen simpelt hen ikke eksisterer. Man må lade Røjel, at han fører sine påstande frem både underholdende og bidsk. Tilmed forsøger han at bruge - eller måske rettere misbruge - Saxo Grammaticus som sandhedsvidne. Men Røjels påstande og konklusioner er og bliver dog alligevel forkerte.

Ifølge Jørgen Røjel er hele vandmiljøplanens udgangspunkt og grundlag usagligt og kan derfor ikke retfærdiggøre de milliardinvesteringer, som det danske samfund i disse år foretager. Røjel er totalt på vildspor. For det første er det en kendsgerning, at vi forud for vedtagelsen af vandmiljøplanen fik dokumenteret et stigende indhold af nitrat og gødningsrester i vores grundvand. For det andet er det almindelig kendt, at der igennem en lang periode havde været en voldsom algevekst i de indre danske farvande. For det tredje var der længe konstateret ilt-svind og fiskedød.

Lad det være slået fast med syvtemmersøm: Vi, der i Folketinget arbejdede seriøst med vandmiljøplanen, havde længe vidst, at det var helt nødvendigt med en indsats til forbedring af vores vandmiljø. Vi havde faktisk allerede vedtaget de første skridt med den såkaldte NPO-handlingsplan. Opfølgningen, nemlig beslutningerne omkring vandmiljøplanen, blev baseret på det bedste videnskabelige og faglige grundlag, som vi dengang havde til rådighed. Beslutningerne blev truffet efter måneders grundigt forarbejde og ikke, som påstået af Røjel, som følge af et indslag i TV-Avisen.

At nogle politikere benyttede lejligheden til at hetze mod landbruget, er selvfølgelig beklageligt, men det betyder selvsagt ikke, at vandmiljøplanen ikke indeholder både rigtige og nødvendige beslutninger. Det ligger i øvrigt imellem linjerne i Røjels bog, at det var det "usaglige alternative grønne flertal", der gennemførte vandmiljøplanen, bistået af Danmarks Naturfredningsforening. Dette er ikke rigtigt. Vandmiljøplanen blev gennemført af den daværende firklovrerregning støttet af Det radikale Venstre.

Der har ikke på noget tidspunkt været uenighed mellem de faglige eksperter om, hvorvidt landbrugets kvælstofudvaskning bidrager til miljøproblemerne i vores vandområde. Uenigheden har kun drejet sig om hvor meget. Dette kommer - som så meget andet - ikke frem i Røjels bog. Fejl er der

for algeproduktionen og ilt-svindet i havet.

Jørgen Røjel forsøger at give indtryk af, at Danmark står alene med synspunktet om, at det drejer sig om både kvælstof og fosfor. Det er ikke sandt. I en række lande - for eksempel i Holland - er der i dag lignende og endnu mere ambitiøse aktiviteter i gang. Og den danske vandmiljøplan er også på vej til at blive en fælles EF-sag.

Vandmiljøplanen var derfor og er fortsat en både nødvendig og rigtig indsats til forbedring af vores vandmiljø. Alle sagkyndige er i dag enige om, at den trækker i den rigtige retning. Den første afrapportering af vandmiljøplanens overvågningsdel, der er lige på trapperne, bekræfter i øvrigt til fulde, at vandmiljøplanen er rigtig.

Midtpunkt
6. OKTOBER 1990

Der afgørende er nu at komme videre: Vi skal blandt andet få vandmiljøplanens landbrugsdel til at virke endnu bedre. Det kan være, at det bliver nødvendigt at supplere planen netop med hensyn til landbruget, fordi udvaskningerne fra vores landbrugsarealer, til trods for at den enkelte landmand har gjort, hvad vi har bedt om, stadig ikke falder, blandt andet fordi gødningsforbruget ikke gør det.

I øvrigt må arbejdet i Folketinget med vandmiljøplanen i slutningen af 1990erne ses som led i det generelle miljøpolitiske arbejde. Vi, der havde følt behovet for en stærkere miljøindsats, fik med vandmiljøplanen en mulighed for at højne Folketingets miljøprofil på et vitalt område og gøre det til et centralt politisk spørgsmål. Det skete på et usikkert grundlag. I dag ved vi, at det var tilstrækkeligt.

På trods af alle fejl og ukorrekte påstande, er der alligevel grund til at dvæle lidt ved Røjels bog. Vi må se Røjels bog som et miljøpolitisk signal. Det er bemærkelsesværdigt, at en mand,

der blandt andet tidligere har beskæftiget sig aktivt med forbedring af miljøet, nu pludselig vender miljøvennerne ryggen, som det for nylig blev udtrykt af Jørgen Steen Nielsen i Information. For os, der dagligt beskæftiger os med miljøpolitik og som blandt andet forsøger at undgå, at miljøpolitikken bliver gjort til religiøs fanatisme, er det stof til eftertanke, at en mand som Røjel tilsyneladende mener, at det netop er sket. Det kan samtidig ses som en advarsel til dem, der mener, at miljøet bør overskygges alt, og at miljøet derfor ikke bør indgå i de almindelige politiske og demokratiske beslutningsprocesser i samfundet. Det kan selvfølgelig ikke være tilfældet. For mig er det derimod af overordentlig stor betydning, at vælgerundersøgelser efter undersøgelse bekræfter, at langt de fleste af os kræver, at der gøres noget for naturen og miljøet, og at vi er villige til at betale for det.

En gammel frihedskæmper som Røjel burde derfor interessere sig for, hvordan vi får påviseligt nødvendige miljøbeslutninger og miljøinvesteringer realiseret i det demokratiske samfund - med respekt for vores kultur og sociale normer. Det handler om, at vi skal have et renere miljø og en grøn natur. Det handler også om, at vi skal forhindre økofascisme og religiøs fanatisme på området. Med sin baggrund og viden burde Røjel have noget at byde på, når det drejer sig om disse størrelser.

Begrundelse udbedes, tak

S. A. Carlsen, Tyrnsbakke 2, Holbe, skriver:
 Sverige afviser 32 immigranter med falske papirer etc., og straks indleder Direktoratet for Udlændinge og procedure, selv om de pågældende kun har rejst "in transit" gennem Danmark, og vi derfor med større grund end svenskerne kan afvise og returnere dem til Tyskland.

Hvad skyldes direktoratets handlemåde? Der er jo ikke tegn på, at den danske regering og Folketinget tænker på at ændre indstilling og bringe sig selv i

overensstemmelse med flertallet af befolkningens ønske om stop for al indvandring, og da indvandringen stadig stiger, kan det ikke være frygt for indskrænkninger i direktoratet.

Da Sverige viser vej, kan en afvisning vel heller ikke kaldes "racistisk" selv på trods af den ukorrekte brug af begrebet i mediernes, og da det ikke er første gang, direktoratet følger denne fremgangsmåde, vil en forklarende begrundelse være på sin plads - især i disse sparetider!

En æressag?

Jørgen Christensen, Gøthersgade 163, København, skriver:
 For nogle år siden anholdtes to danskere i Polen og blev anklaget for spionage. Straks efter anholdelsen holdt udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen et pressemøde, hvor han kategorisk afviste, at de to danskere var spioner. (Han nøjedes ikke med at sige "ingen kommentarer" ell. lign.). Da nogle pressefolk noget skeptiske spurgte ministeren, hvordan man kunne være sikker på, at han talte sandt, udtalte han, at de kunne stole på, at han talte sandt.

Den ene af de to anholdte danskere har siden udgivet en bog med sine spionerindringer.

I sagen med Ole Volting, hvor udenrigsministeren har vendt tingene på hovedet og bedt OV lægge sag an mod ham, må man have, at Folketinget vil pålægge ministeren at rense sig selv gennem en injurieresag mod rigsrevisionen og Ole Volting. Såfremt han nægter det eller taber sagen, må Folketinget udtale sin mistillid til ham. Man kan ikke forvente, ministeren selv føler sig ramt på sin ære, da det forudsætter noget at ramme.

Øl uden spiritus

Hans Lund, Stejlbjergparken 17, Bredballe, Vejle, skriver:
 Ingen kender de nøjagtige tal på omkostningerne forbundet med danskernes brug/misbrug af alkohol.

Fra Sundhedsstyrelsen er der udgået store tal, der dog er behæftet med så megen usikkerhed, at der tales om, iflg. fuldmægtig Marianne Nielsen, det kan være en milliard mere eller en milliard mindre til drift af forskellige forsorgshjem, herberger og lignende.

Et er givet. Olfobrugen er odelæggende for utallige hjem, menneskeligt og økonomisk.

Der findes kun én løsning på dette problem.

Vore bryggerier skal have forbud mod at blande spiritus i deres bryg. Ollets smag er den samme til glæde for dem, der drikker af tørst, men resultatet af forbudet vil borteliminere virkningen i den danske nationaldrik.

Modtag Dansk Idræts-Forbunds udstrakte hånd

Af Oluf Jørgensen, Dansk Squash Forbund, Rypebakken 28, Odense

Jeg har med stor interesse læst Kaj Holms indlæg i Jyllands-Posten 5/10 og vil meget gerne tilslutte mig indholdet.

Selv om jeg kommer fra et forbund, der egentlig kan være ligeglad, da vi kun har medlemmer i DIF, så har jeg ligesom så mange andre danske idrætsudøvere min baggrund i de såkaldte folkelige idrætter og har derfor indsigt i problemstillingen.

Hvis man betragter problemet ud fra et idrætspolitisk synspunkt, så skulle argumentet for de mange organisationer være, at der var forskellige tilbud, således at idrætsudøverne fik større valgmuligheder.

Som alle ved, så er det langt fra tilfældet. Det, man får i klubberne, er nøjagtigt det samme, og jeg vil

formode, at det allerhøjest interesserer en procent af de aktive, om de er medlemmer af den ene eller anden hovedorganisation.

Idrætsaktiv befolkning
 Danmark er så heldig at være det land i verden, der sandsynligvis har den mest idrætsaktive befolkning. Det skyldes dels en folkelig tradition, som man måske tidligere kunne hævde havde specielt gode forhold i visse organisationer, og dels et politisk ønske om at støtte idrætten på en sådan måde, at alle har de bedste tænkelige faciliteter til rådighed på stort set samme vilkår.

Fremtiden vil byde på nedskæringer også dette område, og der vil inden for en overskuelig fremtid blive skåret betydeligt ned på tilskuddene, og brugerbetaling i form af højere kontingenter vil være nødvendig i alle dele af idrætslivet.

Samtidig vil det stadigvæk blive sværere at motivere idrætsudøverne til at påtage sig ulønnede og utaknemlige job som ledere og trænere. De individuelle sportsgrene vil få fremgang, holdidrætten vil gå tilsvarende tilbage.

Denne udvikling vil stille store krav til effektivitet og planlægning på en helt anden måde, end det tidligere har været tilfældet, også inden for idrætten.

Lever i fortiden
 Efter min opfattelse tjener det ikke sportens interesse i den allerbedreste forstand at opretholde de mange institutioner, som vi har for øjeblikket, og jeg vil tillade mig at sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, om den enkelte idrætsudøver på nogen måde er interesseret.

Det er grotesk, at formændene for DDGU og DSGI stadigvæk kan tillade

Oluf Jørgensen

Pas på kortet

Af Alice Rasmussen, Hørrøvej 40, Marslet

I følge Jyllands-Postens erhverv og økonomi er plastic kort ved at afløse penge. Det er også nemt at betale med kort, men pas godt på det. Selv om man har en kode til at hæve maskinelt, kan man gå lige hen til kassen i en bank og hæve penge på en anden persons kort og underskrive kvitteringen med sit eget navn (eller opdigtet), for man viser ikke ID kort.

Jeg har gjort det, skulle have penge for en plejehjemsbeboer og havde en fuldmagt med, men den skulle kassere sig ikke se, jeg fik uden tøven pengene. Jeg påtalte, at jeg ikke syntes, sikkerheden var særlig god, når det var så let at hæve penge på et andet kort. Svaret var, at når vedkommende overlod mig kortet, var det hendes eget ansvar.

Det kunne jo egentlig godt være et kort, jeg havde fundet eller stjålet.

Salt uden kraft

Birte Wolf, Vestermarksvej 12, Ingstrup, Løkken, skriver:
 Jeg har oplevet landsmødet for Fremskridtspartiet i Fredericia, hvor jeg endnu engang med bange anelser måtte erkende, at mennesket, når det optræder som "masse", er en højst tvivlsom affære.

Disciplin, samarbejde og medindflydelse var parolen, sat af partiets nuværende tre magthavere, som forståeligt nok hverken har fysik, mod eller styrke til at forblive ude i kulden, hånet og udskældt i alle landets blade.

Som al middelmådighed kan de ikke modstå en ubændig trang til at komme ind i varmen, ind i de høje lyse sale og på de bonede gulve på Christiansborg, og få skiderklap og anseelse i stedet for hånet og foragt. Og det er jo da meget forståeligt.

Af Fremskridtspartiet hørtes mister enhver be-

